

[Poul Schlüter.]

ningen spiller en meget betydelig rolle både for tjenestemænd og for funktionærer i det private erhvervsliv. Man kan altid diskutere, om man kunne løse disse problemer bedre uden en dyrtidsreguleringsordning. Vi mener nu, at der findes ikke grundlag for at antage, at lønstigningerne ville være mindre, blot fordi vi afskaffede dyrtidsreguleringsordningen; vi kan jo se på andre lande, hvor man ikke har en automatisk dyrtidsregulering. Ordningen går jo ud på, at lønmodtagerne får dækning, men de får det først efter, at prisstigninger, som forøger omkostningsniveauet for enhver familie, er konstateret. Det er muligt, man kan finde en bedre form, men den nuværende tjenestemandsoverordning hviler på tjenestemandskommissionens betænkning, og procentreguleringen er et led i denne omfattende betænkning, og det bør man ikke uden videre ændre i efter vor opfattelse. Man skal heller ikke se væk fra, at der jo sker en betydelig nivellering af procentreguleringen i kraft af det høje niveau, vi efterhånden har fået for direkte personbeskatning.

Jeg skal slutte med en ganske kort betragtning over samarbejdsmulighederne, som også statsministeren var inde på. Vi har nu fra alle sider taget pænt og høfligt imod den nye statsminister. Jeg er glad for, at statsministeren er realist nok til at forstå, at dette ikke betyder, at han på nogen måde har fået frit lejde. I min gruppe ønsker vi størst mulig medindflydelse på løsningen af de enkeltsager, folketinget i de nærmeste måneder skal beskæftige sig med. Men vi ønsker samtidig at arbejde for at skaffe landet et andet regeringsflertal. Sådan ligger det, så er det sagt. Så ved vi, hvor vi står.

Jeg er glad for, at statsministeren nævnte det konservative folkepartis landsråd her i weekenden i Sønderborg, det betyder jo noget for de tusind deltagere i et sådant landsråd at være nævnt i en statsministertale, det ligesom sætter landsrådet i relief, og det er jeg glad for. Men der må ikke være nogen som helst misforståelse. Hverken hr. Ninn-Hansen eller andre sagde noget fra talerstolen i Sønderborg, som ikke var i fuld overensstemmelse med mine bemærkninger under debatten i går. Det er jeg helt sikker på; jeg lyttede meget opmærksomt til den tale, jeg holdt i går.

Nu skal vi i gang med opgaverne, det er det, det drejer sig om, så må det vise sig, hvem der kan samarbejde med hvem om hvad. Det ved vi endnu intet om.

Prøvestenen for statsministeren bliver selvsagt, om der vil blive mulighed for i indenrigspolitikken at skabe resultater, hvor det ikke er forhåndsbetingelsen, at det, socialdemokratiet og de tre oppositionspartier til højre i salen kan blive enige om, også skal have tilslutning fra SF. Det er prøvestenen, det er det, det drejer sig om. Hidtil har en sådan lovgivningsrytme ikke været mulig, vi håber, at den bliver det fremover, men vi ved intet om det. Vi er spændt på, efterhånden som ugerne går og initiativerne spilles ud fra regeringens side, at se, hvad statsministeren ønsker, hvem han vil samarbejde med her i folketinget.

Poul Hartling: Det kan ikke overraske, sagde den højtærede økonomi- og budgetminister, som jo var den første af ministrene her på talerstolen, at samtlige ordførere beskæftigede sig med besparelser. Det kan efterhånden måske heller ikke overraske, at økonomi- og budgetministeren derefter holdt en tale om besparelser, hvor han ikke sagde noget som helst om dem.

Det andet, som var henvendt til mig, drejede sig om forhandlinger med tjenestemændene, hvor jeg havde spurgt, om det, der stod i åbningstalen, også indebar, at man havde tænkt noget over, om man ville tale med tjenestemændene, før arbejdsmarkedets parter kom til deres endelige fase. Her sagde økonomi- og budgetministeren, at han gik ud fra, at jeg vidste, hvad ordet centralisering betød — det ved jeg godt — og derefter svarede han, ikke at de havde overvejet det spørgsmål, men endnu ikke var kommet til noget resultat, nej, han sagde: vi har ikke overvejet dette problem i regeringen. Vi har ikke overvejet, hvordan vi skal gøre det; vi har ikke overvejet, hvornår vi skal gøre det. Jeg må altså konstatere, at her ligesom på det første område var der ingen besked at hente.

Derpå oprullede ministeren et ganske interessant billede af, hvordan arbejdet foregår i økonomi- og budgetministeriet. Man forstår, at mens besparelserne drøftes på embedsmandsplan uden ministerens indblanding, så har økonomiministerens travlt